

Foaie săptămânală, întocmită de preotul IOSIF TRIFA.

Abonamentul: pe un an 120 Lei.

Red. și Administrația: Sibiu, Str. Turnului 33.

Un număr 3 Lei.

Sfântul Oastei: apostolul Pavel.

Un vechiu obiceiu este că aproape toate breslele de oameni și au căte un sfânt păzitor. Un sfânt patron și protector. Spre pildă, corăbierii încă din vechime îl au pe sf. Cristofor, etc.

Noi la Oastea Domnului, îl avem pe Isus Biruitorul. El este Păzitorul, Patronul și Conducătorul nostru. Iar dacă, totuși, pe lângă Domnul și Mântuitorul nostru — e vorba să avem și noi un sfânt al Oastei, apoi, acela, eu zic să fie sfântul și marele apostol Pavel.

Acum 4 ani, în primul congres al Oastei, eu am făcut o rânduială la Oaste: praznicul Duhului sfânt să fie praznicul cel mare al Oastei. și lată, acum mai fac o rânduială: sf. apostol Pavel să fie sfântul Oastei, apostolul Oastei. Sfântul și apostolul Oastei este apostolul Pavel pentru că în școala lui am învățat noi, ostașii Domnului, ostașa și nebunia pentru Hristos.

In școala apostolului Pavel am învățat și eu celace i-am învățat pe ostașii Domnului. El mi l-a arătat ca nimeni altul pe Isus cel restignit. și m'a trimis și pe mine pe la „romani“, „corinenți“, „filipeni“, „tesalonicanen“ din țara aceasta să le vestesc cu tările pe Isus cel restignit. Dela el am învățat „să mă cheltuesc și pe mine însuși“ pentru vestirea Evangheliei și măntuirea altora (II Corinenți 12, 15).

Dela apostolul Pavel avem duhul Oastei, duhul în care s'a făcut Oastea: dragoste, nebunia, jertfa pentru cauza lui Isus cel restignit.

El ne-a strigat mereu că nu vrea să știe nimic altceva între noi, decât pe Isus cel răstignit (I Corinenți 2, 2).

El ne-a porât pe sate și orașe să-L vestim pe Domnul. El — care a făcut 3000 de kilometri, pe jos, prin „primejdii de moarte“ și ostenele supraomenesti — el este sfântul și apostolul celor cari colindă azi satele și orașele cu vestirea lui Isus cel restignit.

Fiecare ostaș al Domnului trebuie să fie un ucenic al ap. Pavel, un învățăcel crescut în „școala“ lui, plin de foc și înțărzenieală.

Fiecare ostaș să fie unul din „frații“ epistlelor ap. Pavel. Si fiecare adunare și grupare de Oaste să fie căte un „Efes“, „Tesanonic“, „Roma“, „Corint“.

Sfinte apostol Pavel! In praznicul tău te rugăm, cercetează-ți și pe „frații“ tăi din Oastea Domnului. Căci lată „Corintul“, „Roma“, „Efesul“... sau invit din nou în țara noastră românească. și ca odinioară, „frații“ aceștia te așteaptă să vînă în mijlocul lor, cu duhul tău, cu focul tău. Așteaptă să le mai trimiti căte un „Timotel“.

Cercetează-ne, sfinte apostole, cu duhul tău. Întărește-ne, cu duhul tău. Mângăie-ne cu duhul tău și te roagă bunului nostru Mântuitor pentru luptă și izbândă noastră.

Scrisoarea fr. Lt.-colonel Coman Ionescu către I. P. S. Sa Patriarhul.

Preaiubitul nostru frate, Lt.-colonel Coman Ionescu, din Huși, a adresat I. P. S. Sale Patriarhului Dr. Miron Cristea, scrisoarea de mai jos, pe care o dăm cu drag — și frățească mulțumire — aici la foaie.

Inalt Prea Sfințite Stăpâne!

Cu cel mai profund respect, cucerinice și smerenie, îndrăznescă și să scrie și a face Inalt Prea Sfinției Voastre, o rugare fierbinte, pornată dintr-un suflet curat de ostaș al Prea iubitorului nostru Rege.

Sunt un intelectual dintre acei care am venit la credință și am căzut la Picioarele Crucii Mântuitorului nostru Isus Hristos, de acum cătiva ani.

Ca și frații Ion Grigore Oprisan, Alexandru Lascarov - Moldovanu, D-rul Samson, avocatul Traian Coirodeanu etc., etc., am ajuns la convingerea că, îndrepătarea oamenilor, nu poate veni de căt de la Domnul și Biserica Lui măntuitoare. În consecință strigăm tuturor, prin vorba și prin scrisul nostru: Înapoi la Hristos și Sfânta noastră Biserică ortodoxă, datorită căreia stăpânim

aceste meleaguri, pe care ni le-a dăruit Bunul Dumnezeu.

Cred că, știți cele ce s-au petrecut, la Sibiu, începând dela Crăciun și până acum și care a culminat prin urâta hotărâre: caterisirea părintelui nostru drag Iosif Trifa, căruia atât eu, cât și alți frați intelectuali și o tărânimie întrăgă, și datorăm întoarcerea noastră la Domnul.

Ce faptă odioasă!

Părintele Iosif Trifa, caterisit? Ești afară din Biserică? El, care a adus la Domnul și Biserica Lui, peste 100.000 (una sută de mii), de suflete, care muriau în păcat, nemantuite...

Nu putem înțelege acest lucru, cu atât mai mult, cu căt, dacă este să mă laud, în Crucea lui Hristos, aşa cum a spus Pavel, Marele apostol al Neamurilor, datorită pă-

rintului Iosif Trifa, am dăruit un milion de lei, din agonizarea vieții mele, pentru terminarea a patru sfinte Biserici, în județul Tecuci.

In aceste Sfinte Biserici se preamăreste de 4 ani de zile numele Domnului, iar alte două (în total 6 Biserici) în curs de terminare și sfințire, cu alți bani: Acestea toate le-am săvârșit dintr'un indemnă lauriu, hrănind prin scrisul părintelui Trifa, astăzi caterisit, care mi-a aprins sufletul pentru Domnul nostru Isus Hristos și Biserica Lui încăt am devenit un mărturisitor al Domnului, cu timp și fără timp și care nu pot trăi fără El.

O chestiune personală între Prea Cucernica sa și Inalt Prea Sfințitul Mitropolit Bălan, nu poate să aducă, caterisirea unui preot,

care și-a jertfit sănătatea și chiar viața, pentru Hristos și Biserica Lui și pentru măntuirea sufletelor atâtlor frați ai noștri, din întreaga țară. Dar chiar dacă Părintele Iosif Trifa, s'a făcut vinovat de ceva neascultare față de Ierarhul său,

tot trebuie să alibă ertare, mai ales că și-a cerut-o prin grai și prin scris.

Vai, Doamne! Ce greșală se comite cu slujitorul Tău ales, care Te-a mărturisit pe Tine și Biserica Ta cu atată putere!

Inalt Prea Sfințite!

In numele Domnului și al Bisericei Sale, nu lăsați să rămână definitivă sentința dată la Sibiu.

Reparăți această nedreptate și redați părintele Trifa, Oastei lui Hristos, pentru a continua să aducă la Domnul, cât mai multe suflete însetate după El, cari n'au cunoșcut pe Domnul până acum și așteaptă măntuirea prin Biserica Lui?

Inalt Prea Sfințite Stăpâne!

Aveam totă încredere în dreptatea Sfântului Sinod și nădăjduim că veți reda Sfintei noastre Biserici pacea și liniștea de care are nevoie și care nu trebuie turbată.

Primit, Inalt Prea Sfințite, cele mai respectuoase și smerite asigurări de fiască dragoste și supunere.

Lt.-Colonel Coman Ionescu.

Rapoarte de la fronturile Oastei.

Două săptămâni în cercetarea fraților. Văzând că vântul cel râu a început să susțe și mulți erau gală să cadă, am plecat să cercetăm și să îmbărățăm pe frați.

Am cercetat pe frații din com. Drăgănești Mari unde luptă fr. Nicolae Ștefan.

In com. Cornul, am tras la fr. D. T. Alexandru. Frații erau duși la muncă. Auzind că au sosit 2 frați străini, au venit. A fost o adunare de lacrimi. »Taina măntuirii« — vestită prin gura fratelui Dumitru a stors lacrimi amare din ochii tuturor.

Frații ne-au petrecut apoi până la gară, rugându-ne să-i mai cercetăm.

Slavăt să fie Domnul!

Toma Ion Nită, Ioana D. Voiculescu, ostași, Bănești.

Declarația lor 76 ostași din Arad—Micălaca. Noi ostași Domnului mai jos îscăliți, în număr de 76 de suflete, din Arad—Micălaca, declarăm — din nou — următoarele:

Cu ajutorul Domnului și Măntuitorului nostru Isus Hristos, rămânem strâns legați cu inima întregă de Hristos și Biserica Sa ortodoxă.

Rămâmem lângă Părintele Iosif prin care Dumnezeu a descoperit nouă lumina vieții după Evanghelie (Ioan 8, 12). Rămâmem lângă descoperirile aduse prin pă. Trifa, căci prin ele, rămâmem legați de Biserică.

Prin Evanghelie și Biserică, știm și cunoaștem pe

Hristos Lumina vieții. Si când El este în noi, nu mai trăim la întuneric ci avem lumină vieții. — Si nu mai trăim după poftile noastre ci după voia lui Dumnezeu, Amén.

In numele celor 76 de frați, Gh. Mihalcovici.

„Ca să se plinească Scripturile“.

Pe noi cei dela fronturi ne-a întristat mult judecata ce s'a adus împotriva să. Voastre. Si pentru ce? Pentru că sunat din trămbiță, de ne-aș despartea din somnul păcatelor? si ne-aș adus iarăși la Biserica de care eram înstrănați?

Adevărul este că n'aș păcătuțit cu nimic, nici împotriva legii, nici împotriva templului și nici împotriva Cezarului, ci din contră, le-aș întări în toate cele sfinte?

Ne întrebăm, de ce nu se trag în față judecății toși cei cari înjură pe Dumnezeu, Biserica și toate cele sfinte? Dece nu se găsesc judecători să judece pe ceice cu adevăr sunt împotriva legii dumnezești? De ce pe iubitor nostru preot Iosif care strigă mereu să ne lăsăm de păcate, il acuza judecătorile din lumea aceasta? — Ca să se plinească Scripturile !!

Iosif Melnicu, ostaș, Iași, str. Smârdan Nr. 76.

De pe frontul Moldovei.

Din Plugari—Iași. Am purces la concentrările de primăvară.

In jud. Botoșani m'am oprit la frații din Tocileni. La biserică din Cilișcani se sărbătorea hramul. Si am plâns văzând că unii aduceau închinare diavolului prin petre-

cere lor. Si n'ei mai miră că nu plouă!... — De aici am plecat în orașul Sulița, unde la o femeie temătoare de Dumnezeu, Maria Popescu, am petrecut căteva ceasuri în rugăciuni. De aici am plecat la frontal dela Bazonosa.

Slavăt să fie Domnul!

Cel mai mic între frați, Ioan Cristișor, com. Plugari, Iași.

Adunarea dela Barcia—Tecuci.

Fr. advocat Corodeanu în mijlocul fraților.

Cucernice Păr. Trifa! În ziua de 2 Iunie am avut o mare adunare a Oastei Domnului în comună noastră. Au venit frați din 9 comune.

La sf. Liturghie a predicat fr. Traian Corodeanu care a venit cu drag între noi. A arătat poporului că asemenea orbului din naștere, și noi ostași, până acum am fost orbi, dar acum vedem.

După amiază la adunarea dela școală a grăbit fratele învățător I. Ciorgăru, apoi frațele Neculai Stănilă, care fiind întrupări, prin Oastea Domnului îl să deschise vederea cea sufletească, ca să vadă învățăturile Măntuitorului. Au mai predicat frații Alecu Tecucean, Irimia și Anghelu Soare.

Cu toții am petrecut duhovnicește până seara când ne-am despărțit dând slavă Măntuitorului Hristos.

Slavăt să fie Domnul!

Ostași Domnului din Barcea—Tecuci.

Măreața adunare dela Pianul de Sus—Alba.

Frații din peste 20 de comune. — O adunare de lacrimi. Cu 7 steaguri (în vrem ce la „congresul“ dela Sibiu, erau 5).

Grăește o „elevă“ din școală suferinții.

E sora Ioana Viorel dela Șibot. Cu vîntul ei cald, înourat de ploaia Duhului sfânt — a avut darul de a muia cele mai împătrei i înimi. Binecuvântată este tu școală a suferinței care ridici sufletele păină cele mai înalte culmi ale sfîntinței.

5 ore — 16 vorbiri.

Soarele se pleca spre apus. Mai bine de 5 ore trecuseră de când sîrul bucurilor se ținea lânt. 16 frați și surori se răduiseră la cuvânt... Cu sufletele îmăresmate, în atmosferă sfântă ce ne învăluia. Nu cumva a fost triste de cineva? A stat între noi pușin. Ne privea cu uimire ca pe unii a căror limbă n'eo înțelegea. (Alifel s'a purtat bine cu noi).

Cine-l președintele?

După sf. slujbă, cu steagurile în frunte, pornim pe străzile satului, slăvind pe Dumnezeu. Lumea se miră. Diavolul se supără.

Vine forță publică. Șeful de post ne oprește. »Cine-l președintele procesiunii?« — »Domnul,« răspund frații.

— Aveți concesiune? I-am răspuns că nici n'am umblat după drepturi publice. După ce i-am arătat rostul Oastei în slujba Bisericii și a Neamului, ne-a deschis drumul — (La sfârșitul adunării a venit și mi-a luat din cărti — să le cerescete. Nu cumva a fost triste de cineva? A stat între noi pușin. Ne privea cu uimire ca pe unii a căror limbă n'eo înțelegea. (Alifel s'a purtat bine cu noi).

După masă — o adunare a lacrimilor.

In curtea fr. Suteu, frații din Pian ne-au cinsit și cu bunătățile pământului. Si Domnul a revărsat apoi din plin, peste noi, din darurile cerului. Adunarea de după amiazi a fost o adunare a lacrimilor.

Poate dela primul congres al Oastei n'am mai simțit atâtă revârsare de foc sfânt ca în această adunare.

Pe fețele tuturor puteau vedea o bucurie cerească, bucurie Cincizemică, săldătă în pără de lacrimi. Se simțea peste tot adierea măngâiletoare a aripilor porumbelui sfânt.

Nazireul Paraschiv Sârghe „aprinde“ Galați.

Cucerinice părinte Trifa! Scriu plângând de bucurie și de întristare pentru decădereoa noastră, a fratilor ostași din Galați. Dar din mila lui Dumnezeu iată ne-a trimis scăparea prin frațele Paraschiv Sârghe. Stângându-se focul dragostei, din mila Domnului iată a isbuțnit acum o flacără care să-lășe pe tot întinsul Galațiilor.

„Foc“ mare în centrul Galațiilor.

Am luat hotărârea ca de acum în fiecare Dumineacă după masă

Măreața adunare dela sfintirea de steag din Storojinet.

Frații din patru județe cu 6 steaguri. (In timp ce la aşa zisul „Congres“ dela Sibiu erau numai 5) Biruințe... Biruințe...

Domnul ne poartă în carul Lui de biruință. Strigăm și noi, plini de »focul« Duhului sfânt. »Mari și minunate sunt lucrurile Tale Doamne...«

La adunarea sfintirii steagului nostru au luat parte frații din patru județe și aproape 20 de comune cu cinci steaguri în frunte (cu al nostru 6).

După sfânta liturghie, s'a făcut sfintirea steagului care s'a încredințat apoi fr. purtător Șt. Poraiuc. La eșirea din sfântă biserică s'au cântat cântecele Oastei, iar subsemnatul am grăbit să Oastea Domnului făcând o caldă chemare de alipire la Isus. Si erau mulți că nu încăpeau în curtea bisericii ci stăteau pe afară pe drum.

O ploaie binecuvântată de lacrimi a curs în acele binecuvântante clipe.

Ne-am încolțit apoi cu steagurile în frunte și am pornit căntând spre sala primăriei, în centru orașului unde avea să se desvăluje programul Oastei. Toată lumea se uită curioasă după noi, urmându-ne cu interes, tot timpul a dunarării noastre.

Satan dă lovitura...

Sala primăriei care ni se făgăduise pentru adunare, ni-se închiide. Am rămas în stradă. N'am perdit nădejdea. Am cântat și ne am bucurat că Domnul era cu noi. Șîn

trădevar El a fost cu noi. El a făcut ca sala aceasta să se deschidă nu peste mult spre a putea să ne adunăm.

După masă.

După masă adunarea a fost minunată. A vorbit fr. Ionescu din Cernăuți un bătrân plin de tinerețea evangheliei. Fr. Rotaru și Diacon din Rădăuți, fr. Teleagă din Horodnic, fr. Lingari din Horodnic de jos.

A vorbit Sora Paraschiva din Cernăuți, s'a cântat, s'au spus poezii iar la sfârșitul adunării s'a colectat o sumă de bani pentru achitarea abonamentului la foaia »Isus Biruitorul« pentru un frate sărac.

Adunarea s'a sfârșit la ora 7 seara, dar frații au prelungit adunarea dragoste până la ora 12 noaptea.

Fronturile Oastei Domnului din Bucovina seceră mereu biruințe.

Adunarea dela Băinei, dela Rădăuți, dela Storojinet sunt pline de focul dragostei. Fronturile sunt pline de ostași activi.

Inaintea noastră merge Isus Biruitorul și pe urma Lui mergem și noi și nu ni-e teamă că vom fi biruini.

Cu El Inainte până la sfârșit.

Slavăt să fie El în veci de veci.

Fr. Leon A. Andronic, ostaș, al lui »Isus Biruitorul«

Din Poiana-Sibiului.

Aflându-mă la Sibiu am primit zilele trecute o scrisoare dela niște frați ostași din Poiana Sibiului și din care spicuiesc următoarele:

»Aflați despre noi că suntem prezenti la datorie. Am celit în Oastea Domnului Nr. 24 despre frația ta. Si s'a îscălit Drașoveanu (Ion Moldovan) cantorul cu soția, căci și este teamă că nu mai capătă colaci. Si s'ao mai îscălit acolo toți ginerii și fetele lui. Si despre sora Ana Tănasă să șiști că o îscălit și pe ea și că nu știe nimic, ca să fie mai mulți.«

Duminica trecută (9 Iunie) am fost întrebată de pă. Ciuchendea ca să lămurim care mergem la Sibiu de Rusali la adunare. Si este su-

părat foc pe care nu mergem. Si s'o scriș că merge numai 6 înși de cel care capătă colaci.

Am mai fost pus la întrebări că vrem să ne mai cuminește sau să ne mai îngroape căci vezi dacă suntem de partea părintelui Iosif și-l iubim, aşa ne face nu ne mai cuminește și nu ne mai îngroapă. V'am scris să șiști și frații voastre și părintele Iosif și toți frații, lucrurile acestea. Salutăm pe scumpul nostru părinte Iosif și pe toți frații din Redacție cu Matei 10, 16-32: Slavăt să fie Domnul pentru toate căci noi nu ne spământăm.«

Pentru adevărul acestei scrisori răspund eu:

Nicolae Vonica.

Cerc de foc în jurul Capitalei. — In loc de raport.

La încheierea foii primim dela preaubitul nostru frate I. GR. OPRIŞAN, un raport mai lung, plin de minunate bcurri și biruințe duhovnicești. Dăm o mică parte din el acum, restul urmează în noul viitor.

„Dacă ai vreme de perdut“.

Sora noastră Maria merge în fiecare an în satul P. la o prietenă. Acolo, adună satul și mărturisește pe Domnul. Anul acesta, cum a ajuns, și-a cerut voie de la preot ca să adune sufletele dormice după Evanghelie. Preotul a ascultat doarina propunătoarei compătimind-o că încearcă să scoată din pătră. I-a dat voie și clătinând din cap i-a zis: „dacă ai vreme de perdut, cearcă“.

Sora noastră a răspuns că are „vreme de perdut“ și a plecat după cuvântul care spune: „Îndrăsnij!“

Zece zile cât a stat aci, a ceteit din carteia sfântă celor ce au venit de la „răspântii“ și aducându-le pările de trăiere Evangheliei, a scos „apă din pătră“. Când a plecat, multe suflete înrouărate au rugat-o să mai rămână!

Nu perduse vremea în zădar!

O caravănă pleacă din „Betania“ noastră.

In ziua Înălțării Domnului, frații răspund la chemarea făcută de cre-

dincioșii din Călăreți. O coloană de cinci căruți, având pe Pă. nostru Stelian în frunte, pe sora Maria și fr. Grigore, alcătuesc o caravână cîntătoare și purcăd la drum lung cu bucurie.

In ograda largă a unui frate s'a adunat tot satul slăvind pe Domnul până în amurg.

Un copilaș mărturisește dragostea către Domnul.

Adunarea a fost uimită de un copilaș de 6 ani care a spus Crezul pe de rost și căteva rugăciuni înălțătoare. In dragosteal de cele sfinte și crescut de mama lui, o femeie vrednică a fi numărată între pioasele creștine de odinioară a căror popoabă de preț erau copiii închi-nați Domnului.

Mama lui e „ostașă“.

Dragoste pentru păstor.

La întoarcerea caravanei printre holdele bogate, una dintre surori îndrănește să pună părintelui o întrebare cu lacrimi: „Spune-ne părinte dacă este adevarat svonul

care umblă că Sf. Ta vei fi luat de la noi și trimis în altă parte“. Toți frații și-au unit glasul lor cu femeia cea trezită la viață nouă de păstorul ei, spunând că de va fi adevarat svonul „ne ducem cu toții la I. P. S. Patriarh și nu te lăsăm nici de cum să ne părăsești“. Era o baie de lacrimi. Lacrimile recunoștinții udau pământul. Răspunsul omului lui Dumnezeu i-a linșit căci nu stia până în clipa aceia folul dragostei păstorilor săi.

Intr'un tren „creștinii“ hulesc un om al lui Dumnezeu.

Cățiva frați merg spre inima Barăganului. La o gară s'a urcat în clasa III un venerabil preot. Este părintele din satul Gurbănești.

O femeie netrebnică îl ocărăște: „ce caută popii în cl. III că ei sunt bogății? „N'avem nevoie de popi“ și aşa mai departe.

Preotul intră mai înăuntru în vagon să-și caute loc. Dar nu era liber nici unul. Si nimeni nu avu bunătatea și cuviința să se scoale cedând locul, unui preot bătrân. La moment dat, o fetiță lăsată locul slabod și sta la geam. Preotul văzând că-i slabod și cere voie să stea și. Sa căt timp ea vrea să rămână la geam.

— Nu vezi că-i ocupat? se răsti fata.

Apoi se sculă maică-sa și îl o-cără pe slujitorul Domnului. „Eu am plătit locul, pot pune acolo un băt ori geanta, ce-ți pasă? N'avem nevoie de popi. Eu nu cred în ei și aşa mai departe.

Atunci, frațele nostru Grigore, care sta în picioare cu preotul, făcu femeiei o aspiră dojană arătând ce ruinos lucru este a batjocori o fată bisericească și ce semn de decădere morală este a fi lipsit de respect și cuviință cu privire la slujitorii sf. altar. „Femeie, ţi-ai dat singură certificat de credință după felul cum vorbești și-ți crești copilul. E o rușine că porti numele de creștină“.

Lecția a folosit tuturor călătorilor, cari au dat dreptate fratelui, ținând de rău pe femeie care a îndrăznit să scoboare în fața lumii pe slujitorul Domnului.

Este, din nenorocire, o înțelegere desărată ca a femeii ce mergea la Constanța. Dar, din fericire, și credincioșii apărători ai Bisericii Robul Oastei Domnului, între altele, este și acesta.

Secretariatul Oastei,
București.

Grăiesc „Invierile“ dela Ezechil.

O sguduitoare mărturisire: unul ce voia să-și omoare soția.

Slăvit să fie Domnul! Roadele unei munci istovitoare de 12 ani se arată tot mai mult. Biruințele Oastei mărturisesc, că cel prigonit astăzi atât de fără milă, este uneață pe care El și-a ales-o pentru această binecuvântată lucrare de trezire. Sufletele adăpate din apa cea vindecătoare, care au beut din »gălețile« părintelui Trifa (cărtile Oastei), mărturisesc cu tările că a fost și este omul de care Duhul Sfânt s'a folosit în această tainică lucrare de mântuire a sufletelor. Deci iată încă o minune vădită care nu se poate lărgădui (Fapte 4, 16). Lăi cei-ce nu cred să chemă să-l întrebe și el va spune că, a fost orb și acum vede (Ioan 9, 25). Ascultați să vă spună ce ia facut lui Dumnezeu (Luca 8, 39).

»Chiar să mă tragă pe roată, nu voi părăsi pe părintele Trifa! Îmi amintesc cu groază de clipele acelea! Eșisem dela Biserică, și după obiceiu între în crâsmă să beau o porție de răchie. În timpul acesta vine un alt tovarăș, ne așezăm la masă, și cerem băutură. Am băut până seara, fără să fi mâncat ceva, les mort de beat și mă îndrepț spre casă. Satana însă-mi aduse aminte, să mă abat la paznicul pădurii să cer o adevărăță. Aceasta văzându-mă beat, n'a voit

să-mi dea, atunci am sărit cu cuțitul la el. Am esit înfuriat. Sosind acasă, am dat cu cuțitul în ușe și în scaun (urmele să văd și acum și mărturisesc).

Biată femeie o scăpat ca prin minune, a fugit în stradă și neștiind unde să se ascundă, a fugit, între frații ostași cari erau adunați undeva într-o casă. Eu o căutam în toate părțile s'o omor. Negăsindu-o, am venit acasă și m'am culcat. Dimineață m'am trezit la un timp. Era numai copilași acasă. I-am întrebat să-mi spună ce am făcut eu. Bieții copii mi-o istorisit totul. Atunci, rușinat oare cum de proștile mele, ma cuprins o măninge grozavă. Am trimes la un vecin după carte. »Întră în Oastea Domnului. Cetind în această carte, mi-s'a luminat mintea, și m'am îngrozit văzând starea în care mă aflam. Dar ea mi-a arătat nu numai păcatele și prăpastia lor, și mi-a arătat și calea cum să ies din ele. Am aruncat îndată tutunul, am urat crâșma și toate păcatele. Am intrat în rândurile Oastei și sunt fericit eu și toată casă mea.«

Așa-mi spunea fratele Mafteiu Oltean, din com. Cioara, jud. Alba. Și pe față lui se vedea bucuria unui om nou. Ilie Marini, ostaș.

Daruri și ajutoare pentru susținerea foii.

Înțelegând despre greutățile ce le avem, mulți frați ostași, abonați, prieteni și ceteritori ne-au trimis daruri pentru susținerea foii — pe care le publicăm aici la foaie, rugând pe Domnul darurilor să răsplătească El pe cei cari ajută lucrul Lui.

Am primit următoarele daruri:

Ajutorul ce s'a strâns în adunarea dela Rusalii prin strigarea fratelui Arsenie din Baia-Ruginoasa — 320 Lei.

Pr. M. Șerpoianu, București, Biserica Podeanu, 280 Lei.

Fr. Iulius Ignă, Câmpuri-Surdur, 100 Lei.

Un preot din jud. Brașov, 40 Lei.

Alex. a Ion Terci, Storojineț, Bucovina, 60 Lei.

Dumitru Oprean, Poiana-Sibiului, 10 Lei.

Romul Vraciu, inv., Poiana-Sibiului, 20 Lei.

(Va urma).

Să spunem adevărul!...

Unde au fost cei „peste 2000 frați“ dela așa-zisul congres dela Sibiu?

Cei dela »Lumina Satorilor« nu se mai pot reculege. După adunarea dela Rusalii care — desigur — nu a întrecut toate așteptările, s'au grăbit să dea de stire prin jara că au luat parte la „congresul peste 2000 de frați și surori din toate părțile“...

Stăni nedumeriți și ne întrebăm: Se poate?... Noi am numărat 173, una sută șaptezeci și trei de rânduri; fiecare de căte 4 însă (dar lasă că au fost și căte 2-3 în multe) așa că au fost — cel mult — 690 părăzi de participanți.

Unde mai puți apoi, că jumătate — dacă nu mai multă — n'a fost ostașă.

Despre lucru acesta delăf scrie și corespondentul ziarului »Dimineață«, spusând: ...In acest an au participat un număr redus de membri la congres. Si se poate spune că cea mai mare parte din cei prezenti au fost credincioși din comunitatele apropiate ale Sibiului, veniți cu preoții lor (ziarul »Dimineață« din 21 iunie).

De asemenea lucru acesta se vede din înșăi statistică publicată în »L. S.« numărul ultim. E scris că au participat 100 de comune. Ei bine. Ca să facă »peste 2000« ar trebui că din fiecare comună să fi venit nici mai mulți nici mai puțini decât 20 de participanți. Ori noi știm bine că n'au venit nici pe departe. Nol putem dovedi ori când, că din vreo 20 de comune (pe care le știm noi) n'au fost decât câte unul singur. Apoi și din aceeață — mulți — au venit la »Tura«...

Nouă ne pare rău că a trebuit să spunem lucru acesta, dar o facem de dragul adevărului.

Se vor supăra cei dela L. S., dar n'aveam ce face. Dacă nu vor săli, vom spune și accia că unii din purtătorii steagurilor mergeau cu șigăriile în gură spre sala Thalia că »ostașii« au căzut pe »frontul« cărăciunelor, și multe multe altele pe care le-am văzut cu ochii.

t. d.

Inoiți-vă abonamentul!

Numărul viitor e cel din urmă ce se trimite celor abonați numai pe jumătate de an.

A sosit jumătatea anului. Acesta e cel din urmă număr care aparține pentru prima jumătate a anului 1935. Începând cu numărul viitor, trezem în cealaltă jumătate.

Greutățile ce le avem cu scoaterea acestei foi atât de bogată și atât de ieftine, ne silește să ne ținem strict de parola: cine plătește, citește. Altcum nu putem răzbi. Cei cari au fost abonați numai pe jumătate de an, să-și inoiască abonamentul. Numărul viitor e cel din urmă pe care-l mai primesc.

Iar cei cari vreau să aibă foaia, să trimiteră abonamentul,

căci pe așteptare nu o putem da. Nime să nu mai aștepte și jertfa aceasta dela noi.

Abonați foaia pe jumătate de an.

Ceice vreau să aibă foaia până la sfârșitul anului, să trimiteră abonamentul căci jumătatea anului a sosit.

Frați ostași.

Frații ostași să stăruie pe tot locul pentru abonarea foii. La Anul nou ni s'a smintit abonarea foii. Acum însă iată a sosit prilejul ca toți să-și aboneze această foaie atât de ieftină și bună.

Unde te afli tu, pe drumul Damascului?

Istoria întoarcerii apostolului Pavel pe drumul Damascului e cunoscută. O istorie însuși apóstolul: »Eu am prigont învățătura cea nouă (a lui Hristos) legând și ducând la temniță bărbați și femei. Am luat chiar și scrisori dela saborul bătrânilor, ludeilor din Ierusalim, să merg la Damasc, ca și pe cei ce erau acolo să-i aduc legăți la Ierusalim. Si a fost când mergeam eu și mă apropiam de Damasc, deodată, pe la amiază a strălucit Imprejurul meu o lumină mare care venea din cer. Si am căzut la pământ și am auzit glas zicându-mi: «Saul, Saul! De ce mă prigonești?» Iar eu am răspuns: Cine ești Doamne? Si au zis cătră mine: »Eu sunt Isus Nazareanul pe care îl prigonești... Si cei ce erau cu mine lumina au văzut-o și s'au înfricoșat (Fapt. Apost. cap. 22).

Apostolul Pavel s'a întors la Domnul prin o minune. Din Saul s'a făcut Pavel prin o minune. Iar această minune a făcut-o Domnul, care i-să arătat, i-a vorbit, i-să făcut cunoscut; iar Pavel s'a făcut vestitorul și apostolul Lui. Din huiitorul și prigonitorul Domnului, s'a făcut vestitorul Lui.

Pe drumul Damascului s'a petrecut o minune. Dar aceasta e o minune ce se petrece și azi. E marea și tainica minune a converțirii sufletelor pentru o viață cu Domnul. E marea și tainica minune când un păcătos I-L astăzi cu adevarat pe Hristos și își schimbă cu totul viața și traiul.

Minunea cu întoarcerea Apostolului Pavel pe drumul Damascului stă și va sta înaintea noastră până la sfârșitul veacurilor, ca o pildă despre adevarata întoarcere la Dumnezeu. Ca o pildă despre adevarata ale căreia a măntuirii.

Căci măntuirea nu e numai păzirea unor anumite porunci. Măntuirea nu e numai lăsarea unor păcate. Măntuirea nu e numai spălarea blidelor pe dinăfară. Că măntuirea e convertire, e renastere, e schimbarea din temelie a vieții. E »făptura cea nouă«, e omul cel nou. Măntuirea e întoarcerea de pe drumul Damascului. Pe drumul acesta au trecut și trec toți Zachei, Samarinele, Magdalene... toți cei cari I-L astăzi cu adevarat pe Domnul și își schimbă cu totul viața.

Minunea care s'a petrecut cu apostolul Pavel pe drumul Damascului, se petrece și azi – duhovnic este – cu toți cei ce apucă calea întoarcerii la Dumnezeu, calea măntuirii. Să cercetăm această minune.

Saul mergea bărbătește pe drumul pierzării. Era un Infocat prigont al lui Hristos, pentru că nu-L cunoștea. Auzise numai de El, dar nu-L cunoștea. Iar din drumul acesta de pierzare l-a oprit o lumină care l-a doborât la pământ și l-a întrebat: »Saul, Saul, de ce mă prigonești?

Cine ești? – a întrebat Saul.

– Eu sunt Isus Nazareanul cel care m'am restignit și am murit pentru măntuirea ta și a tuturor păcătoșilor... Eu am suferit și am murit pentru tine, iar tu acum alegi cu lanțuri contra mea...

Saul s'a cutremurat sub această lumină. Domnul a grăit cu el și el cu Domnul. Si cunoșcându-l pe El s'a ridicat de jos ca un vestitor al Lui.

S-a ridicat ca un om nou, ca un om schimbă cu totul.

Acesta e și azi drumul convertirii și măntuirii păcătoșilor.

Este om ce merge orbește înainte pe drumul pierzării. I-L prigonește și I-L batjocorește pe Isus, cu fărădelegile și blestemățile lui. I-L hulește și I-L prigonește pentru că nu-L cunoaște cu adevarat. Si în calea acestui om, deodată se ivescă o lumină mare.

Aude o fulgerătoare chemare la Domnul... aude o predică ce rănește... sau e doborât jos, de atare isbeliște, de atare boală, sau năcaz mare. Si în fulgerarea aceasta de lumină, în cădereea aceasta, omul aude glasul Domnului:

omule, unde vei ajunge cu ticăloșile Tale?... De ce mă prigonești cu fărădelegile și blestemățile tale?...

Omul își vede starea grozavă în care se află... se îngrozește... își cunoaște perzarea... I-L cunoaște pe Domnul și se întoarce la El.

In starea aceasta binecuvântată, omul s'a întâlnit cu Domnul. Domnul i-să arătat. Domnul i-a vorbit. Si omul la cunoscut. Din această »întâlnire«, din această »arătare«, din această cunoaștere adevarată a Domnului, lese omul cel schimbă, omul cel nou.

Fiecare om, întors cu adevarat la Dumnezeu, își are o istorie a lui cu drumul Damascului. Fiecare își are un drum al Damascului. Fiecare s'a »întâlnit« cu Domnul în o formă oarecare. Fiecaruia »i-să arătă Domnul în o formă oarecare. Fiecaruia »i-a vorbit« Domnul în o formă oarecare.

La Oastea Domnului, sunt sute și mii de mărturisiri ale celor întorsi de pe drumul Damascului. Unul spune că s'a întâlnit cu Domnul la o adunare a Oastei. Pe un altul l-a rănit o predică vie. Pe altii i-a cutremurat căntările și rugăciunile ostașilor. Unul spune că L-a aflat pe Domnul cedind în Biblie. Altul în atare necaz mare. Si cu toții am început o viață nouă, după această »întâlnire« cu Domnul.

Întoarcerea cea adevarată, nu se oprește niciodată la mijlocul drumului. Ci face o schimbare totală în viața omului. Despre Saul, ne

spune Scriptura, că s'a schimbat cu totul după ce s'a întâlnit cu Isus pe drumul Damascului. S'a schimbat Saul nu numai numele, ci și purtările și toată viața lui. Întâlnirea cu Mântuitorul i-a dat alti ochi și altă vedere; altă inimă și alte cugele; altă gură și alte vorbe; alte picioare și alte umblări. I-a schimbat cu desăvârșire, toată viața lui.

Aceasta este întoarcerea cea adevarată. Aceasta este minunea, pe care Domnul o face cu noi și în noi, când ne întâlnim cu adevarat cu El și I-L cunoaștem cu adevarat pe El. Si să nu ne amigim. Numai cu o astfel de întoarcere vom putea intra în împăratia lui Dumnezeu.

Dragă ceteitorule! la seama. Si tu ești acolo undeva pe drumul Damascului. Poate că mergi pe acest drum ca Saul. I-L hulești și I-L prigonești pe Domnul Isus cu fărădelegi și blestemățile tale. Sau poate îți închipui că, păzind unele porunci și călcând altele, ești pe calea cea bună.

I-a seama, fubitul meu! Domnul îți grăește în multe chipuri și feuri să te întoarcă înapoi de pe drumul acesta. Iubirea Lui te doboră uneori și pe tine la pământ ca și-L cunoști pe El. Când atare boala intră în casa ta și te doboră la pat... Când atare năcaz mare sosește și poposește la tine – să și, fubitul meu, că aceasta este Isus de pe drumul Damascului, este lumina de pe drumul Damascului, care te cheamă și pe tine înapoi.

Ei te întreb, iubitul meu, unde te aflu tu pe drumul Damascului? Mergi tu înainte pe calea pierzării, ori te-ai întoarscă înapoi?... Mergi tu înainte cu Saul, ori te-ai întoarscă înapoi cu Pavel? Căci pe drumul Damascului, pe drumul acestei vieți, fiecare om este un Saul sau un Pavel, un huiitor al Domnului sau un vestitor al Lui...

O! iubitul meu, nu mai sta nepusător față de chemarea Domnului. Aruncă-te și tu, cu lacrimi de căinătă la pământ și strigă: »Da, Doamne, aud glasul Tău. Aud întrebarea și muștrarea ta: »Fiule de ce mă prigonești?... Si plâng de durere și rușine că Te-am prigont și batjocurit cu atâta blestemății și fărădelegi. Ajută-mă, Doamne, să mă ridic din această ticălosie!... Ajută-mă să mă ridic ca un om nou și să încep o viață nouă. Ajută-mă să mă fac și eu, dintr'un Saul un Pavel... dintr'un huiitor al Tău, un vestitor al Lui... Amin.

Din roadele adunării noastre dela Rusali.

Un profesor se scrie în Oastea Domnului.

După roadele ei, se cunoaște și o adunare duhovnică. Roadele sunt semnul lucrării Duhului sfânt.

Bunul Dumnezeu ne-a învrednicit și ne învrednicește și pe noi, umilii lucrători dela Sibiu, de multe roade.

Un d. profesor care și-a făcut stagiu militar aici la Sibiu, s'a »acățiat« în unghia adunărilor noastre din »Turn« (prin cunoștința fratei Bucur).

A luat parte și la bucuriile noastre de Rusali și a plecat din Sibiu, ca un devotat luptător al Domnului.

La plecare ne-a lăsat următoarele rânduri:

„Consistoriul îmi cere raport

despre starea Oastei din comună mea, dar eu ce să-i raporteze? Mai ales că-mi cere să-i desbăr pe ostași de păr. Trifa, și despre oaste să trimît raport!!

Dar eu astă n'o pot face, a-i desbără de păr. Trifa înseamnă că aș putea să închid biserică, că și aș numai ostașii vin la biserică. Numai cu ostași mă am și eu noroc, încolo aș slugi singur cu crâsnicul.

„Ce să raporteze?...

Așa-mi spunea un preot, și eu am văzut în preotul acesta pe preotul înțelegător.

Imi permit să întreb pe toți cucernicii preoți de pretutindeni, că unde, în ce sat sau oraș ar fi ostași cari cetește foaia păr. Iosif și cărtile și ar fi contrari sf. biserici și sf. așezămintele ortodoxe.

Mie așa-mi spunea un preot, și cred că mulți spun tot aşa.

Fr. I. Opris,
Simeria-veche, jud. Huned.

Articolul intitulat: »Lupta pentru cîrmă«, urmează în următorul.

„Eu, bătrânul Pavel, întemnițat pentru Isus Hristos”...

Epistola către Filimon. — Un copil născut în lanțuri. — Din slugă, Evanghelia îl face frate cu stăpânu.

Cea mai scurtă epistolă a apostolului Pavel este cea către Filimon. Are numai un singur capitol. și totuș... cât de mult spune și această scrisoare. Cîndiu-o, te năpădește râul acela năvalin de dragoște, de bunătate, de frăție, care era viața primilor creștini.

Ura ludeilor îl tărâse pe apostolul Pavel în temniță, la Roma. Aici, la Roma, »lui Pavel i-s-a înghidit să rămână într'un loc deosebit, cu un ostaș care îl păzea... și mulți au venit la locuința lui» și Pavel le-a vestit împăratului lui Dumnezeu și Invăță pe oameni cu toată îndrăzneaala cele privitoare la Domnul Isus Hristos« (Faptele Apostolilor 28, 16—31).

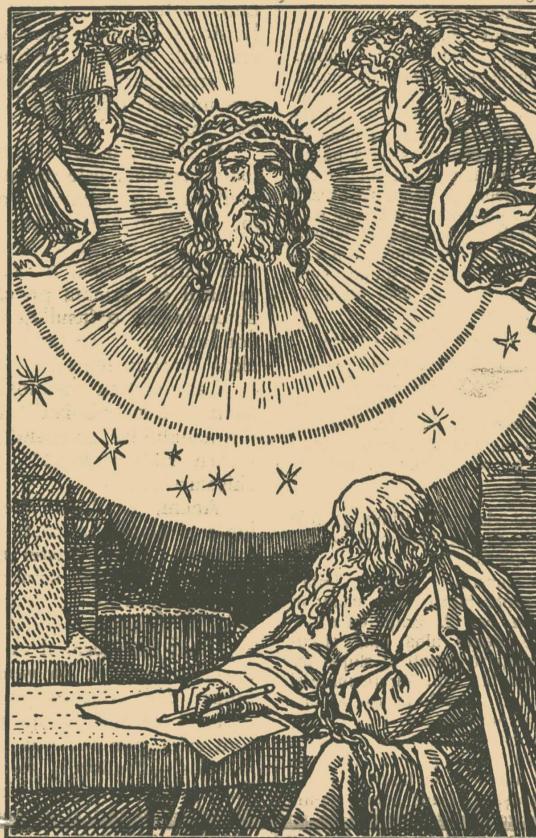
Doi ani de zile a petrecut Pavel în această temniță. Doi ani de zile îl-a vestit cu putere pe Isus cel răstignit și din temniță. Temnița lui Pavel se făcuse un amvon. Cel legat în lanțuri elibera mereu suflete din »lanțurile celealte și din temniță« ceialaltă: a păcatului. Temnița lui Pavel se făcuse un loc ce dădea sufletelor slobozene și libertate în Isus Hristos.

Iată ce poate face pe ori unde, cu Evanghelia, un suflet aprins pentru dragostea lui Isus cel răstignit. Frajii mei! Vă plângem că aveți greutăți întră mărturisirea și vestirea Celui care vă scăpa delă pefe?

O! Gândiți-vă mereu la temnița lui Pavel din Roma. În orice prigoană și furtună ajunge, tu frațele meu, trebuie să-l vestești că întră mărturisirea și vestirea Celui care vă scăpa dela pefe?

Din temnița dela Roma, scrie apostolul Pavel epistolă către Filimon. Si ceea ce te izbește, mai întâi, citind această epistolă, e că ni cări în ea apostolul nu se plâng de lanțurile lui, ci vorbește mereu de »mulțumire lui Dumnezeu« de »bucuri și măngăiere«.

Pavel întemnițat pentru Isus Hristos, către prea iubulnostru Filimon, tovarășul nostru de lucru. Către sora Agapia și către Arhip, tovarășul nostru de luplă și către biserică din casa ta... mulțumesc lui Dumnezeu, ori de câte ori mi aduc aminte de tine, pentru că am auzit despre credința pe care o ai

în Domnul Isus și dragostea față de toți frajii. În adevară am avut o mare bucurie și măngăiere pentru dragostea ta, fiindcă, frate, inimile frajilor au fost înviorate prin tine« (Filimon 1, 1—7).

Iată aceasta este Evanghelia. Ea ne dă putere să ne ridicăm peste lanțuri, peste boale, peste năcazuri. Ea ne dă bucurie și măngăiere în cele mai grele năcazuri.

Din temnița dela Roma, Pavel îl scrie lui Filimon.

Il scrie pentru Onisim. Cine era acest Onisim? Epistola către Filimon nu spune amănunțit. Dar

din conținutul ei s'a aflat că acest Onisim, fusese slugă la Filimon. Si îspita îl pusese să fure pe stăpânu lui. Si ca să scape de urmărire, fugise la Roma. Aici se duce și el, din curiozitate, să audă ce spune bătrânul cel din temniță, (Pavel), a căruia faimă se răspândise în oraș. Si Onisim cade în unghiile Evangheliei. Devine robul lui Isus. Si rămâne cu Pavel care îl născuse din nou.

Apostolul Pavel cunoștea pe Filimon, ca pe un frate bun în Domnul. Si înțelegând ce s'a petrecut cu Onisim, îl scrie lui Filimon o

scrisoare priu care îl cere să-l ierte pe Onisim și să-l primească în casa lui.

O cerere mai dulce ca aceasta, eu n'am cîtit nici odată. Din fiecare cuvânt al ei picură dulceața Evangheliei.

»Eu, bătrânul Pavel, acum întemnițat pentru Isus Hristos, am o rugămintă, în numele dragostei către tine Filimoane. »Te rog pentru copilul meu pe care l'am născut în lanțurile mele, pentru Onisim, care altădată îl-a fost nefolositor, dar care acum îl va fi foarte folositor și tă și mie. Îl trimitem înăpoli, pe el, inima mea... dar nu ca pe un rob, ci ca pe un frate preaubit... el a fost despărțit de tine pentru o vreme tocmai ca să-l ai de-acum pentru veșnicie. Dacă mă socotești dar ca prieten al tău, primește-l ca pe mine însumi. Si dacă îl-a adus vre-o pagubă pune aceasta în socoteala mea. Si eu, Pavel, voi plăti — scriu cu mâna mea. Da frate, fă binele acesta în Domnul și Invioarează-mi inima în Hristos (Filimon 1, 9—20).

Desigur, Filimon va fi plâns pe marginea acestei scrisori. Si îl va primi pe Onisim cel născut din nou ca pe un frate iubit al lui.

Iată aceasta este Evanghelia: dragoste, dulceță, bunătate, viață nouă, bucurie, lacrimi.

Epistola către Filimon, stă și ea în fața noastră ca o mică oglindă în care uitându-ne să vedem viața primilor creștini. Si să ne vedem și spoiata vieții noastre, pusă față în față cu viața lor.

O, ce fericite timpuri, când Evanghelia se predica și din temniță și naște oameni noui și în temniță... O, fericite timpuri, când Evanghelia îl facea pe slugi frați cu stăpâni lor...

Aceste fericite timpuri vrem să le trăim și noi »nebulii« astăzi dela Oastea Domnului, unde cărturari și stăpâni împreună și alături stau, ca frați, cu slugile și servitoarelor lor.

Lumea ne critică și ne dispărtăște pentru această »umilire«, dar nouă nu ne mai pasă acum de gura lumii. Ci ne gândim nefincetat numai la cuvintele: »că trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni« (Fapt. Apostolilor 4, 19).

Da! Am

căzut!...

Davos... Si apoi, iarăși am căzut din nou la Geoagiu. Si iar de nou la Sibiu.

Precum se vede, viața mea, e plină de căderi. Si pentru aceste căderi, desigur meritam pedeapsa pe care mi-a dat-o consistorul din Sibiu... O meritam cu atât mai vârtos cu cat cei ce mi-au dat-o „n'au căzut“ niciodată...

Mă măngâi însă gândindu-mă că prin aceste căderi ale mele s'au ridicat atât de mulți. Si după atâtă cădere Domnul de sus îmi va da și mie un scaun de odihnă... Celui ce biruiește îi voi da lui să șadă cu Mine pe scaunul Meu de Domnie. (Apocalips 3, 21.)

FUMEZ...

Fumez, fumez și lar fumez
Tigări, tabac, tutun,
Fumez că'n vlața mea nu am
Nimic mai bun.

Ce-mi pasă de copii că n'au
Nici sare și nici pâne
Eu trag la jum nimic nu vreau
Că mor poate ca mâne.

Mai vesel sunt spre bine tind
Când e figara 'n dînți
Să am tutun înșel și mint
Și rude și părâlni.

Ea la săraci un ban nu dau
Că doar nu sună nebun,
Capol pe ce mi-aș cumpăra
Drăguțul de tutun ?...

Pe cel din jur nu'i prea tubesc
Atunci când îmi spun
Că aerul te otrăvesc
Cu-al lui miros și fum.

Dar simt c'acesta e un lanț
În jurul meu, satanicesc,
Alerg mă rog Isuse Doamne
Ajută-mi să mă izbăvesc.

I Miron, Orhei, Basarabia.

Invitat la marea adunare dela Podeni, jud. Turda.

Oastea Domnului din comuna Podeni, județul Turda, invită pe toți frajii de preluindenea la marea serbare ce va avea loc în ziua de 20 Iulie (ziua de sf. Ilie).

Veniiți fraji, veniți surori, vă aşteptăm cu drag să ne întărim cu toții în Domnul Isus.

Fr. Farcaș Grigore, Turda.

O rugămintă a unei surori. Vă rugăm iubiți fraji și surori dela fronturi a vă rugă pentru întoarcerea la dragostea cea dintâi și pace a surorilor noastre, mamă și făcă cu numele, Florica și Antonia.

O umil soră din Râmnicu Sărat.

Iată, vin visătorii!

Inca două visuri în legătură

In timpul din urmă, cei dela „Lumina Sfântelor”, nu mai au pace și odihnă din pricina visului meu care a fost dat aici la foaie. Să amintit acest vis și în sala „Thalia” ca și când eu aș „amăgi” lumea ostașilor cu un vis și nu cu munca și jertfa mea de 12 ani.

Am spus odată despre acest vis, „Domnul mi-e martor că nu mint” (2 Cor. 11, 31). Domnul m'a măngăiat prin acest vis, în o mare durere și întristare. Iar dacă aș fi mințit, Domnul mi-ar fi închiș de mult graiul căci în o lucrare cum e Oastea Domnului, nu merge cu minciuna.

Și totuși, mitropolia stăruie asupra acestui vis. De ce? Pentru că visul din jurul Stăpânului șoptesc mereu: „șărătanul” acela „moarte” lumea ostașilor cu visul dela foaie. Noi nu putem face nimic din pricina acestui vis... și de aici bătălia contra... unui vis.

Dar iată — ca răspuns — Domnul ne-a mai trimis două visuri, în legătură cu cele întâmpilate la Sibiu.

Pe unul ni l'a spus sora Paraschiva Banciu, din com. Tilișca, jud. Sibiu. Il are de astăzi și îl spune la toată lumea. L'a spus foarte miscător și în adunarea noastră dela Rusaliu. Iată-l mai jos:

Astăzi când începeuse nînteghere la Sibiu, eu eram tare măhnită și năcăjătă. Nu stiam ce să cred, ce să fac și de cine să mă alipesc căci eu îl iubiam pe toti. Si m'am pus atunci pe post și rugăciune.

Posteam și mă rugam Domnului să îmi arăte el ce-i de făcut.

In noaptea de 3 Februarie a treia săptămână de post, am avut un vis. M'am visat la biserică. In Biserică, era numai părintele Trifa singur, cu capul gol și desculț, se ruga în genunchi în altar, cu mâinile ridicate în sus. Pe urmă vine Mitropolitul și încă trei preoți, îmbrăcați în odoare pentru sfârșit. Si se duce mitropolitul în altar pe după masă și îl ia de subsuoră pe părintele Trifa, și îl scoate afară din altar zicând „Nu mai ești vrednic să slujești la altar”. — L-a scos pe ușă afară și părintele Trifa a îngenunchiat în fața altarului și se ruga cu mâinile ridicate.

Pentru ajutorarea foii „Isus Biruitorul”

Propunerea fratelui Arsenie din Ruginoasa—Baia.

Fratele Arsente, care ne-a cerută de Rusaliu, din partea dragului nostru părinte George și a fratilor din Ruginoasa—Baia, înțelegând, atei la fața locului, că luptăm cu mari greutăți — a făcut în adunarea noastră dela Rusaliu, o propunere referitor la ajutorarea foii „Isus Biruitorul”.

Fratele a propus ca în adunările Oastei să se deschidă o chetă (o lădită) specială pentru ajutorarea foii, toți cei ce iubesc lucrul Domnului dând la adunare câte

cu întâmplările dela Sibiu.

Mitropolitul s'a veselit atunci zicând: „No, acum l'am scos afară din altar”.

Am văzut atunci că din locul unde a stat părintele Iosif în altar, a ieșit un înger îmbrăcat în haină albă și era tare frumos, dar măhnit. Si avea la brâul de aur pe care-l purta o sabie lungă până la pământ. Si sabia era scoasă puțin. Si a ieșit afară, căciand tot pe urmele părintelui. Si eșind, s'a aşezat la dreapta părintelui Iosif, care stătea neclintit rugându-se. Si cineva care a venit lângă mine, mi-a zis: „Acesta este ingerul Rafael care este tot lângă omul astă ori unde merge...”

Apoi, n'am mai văzut nimic.

Iar după ce am gătit postul, am primit foaia „Isus Biruitorul”.

Sora spune că a trimis acest vis astăzi și la „Lumina Sfântelor” cu rugarea să bage de seamă ce fac, să nu judece un om nevinovat.

Un alt vis ni l'a trimis fratele C. G. Călin, din Călărași—Ialomița. Iată-l și pe acesta:

Prea cucernice Părinte Trifa! Astă noapte iarăși v'am văzut în vedere la ora 2. Erați cu o cămașă de noapte, albă, lungă și curată. Vreajă să intrăti la slujbă într-o sfântă biserică. Mirare mare și încă și mai și că de la ușă de cum a-ți pășit, un Arhieore v'a opri zicând că să fiți îmbrăcat ca lumea. Am auzit însă o soaptă delă altul, „așa se îmbrăcau la biserică numai primii creștini”. După aceea ne-am pomereni zor, năvală mare, că un porc tinea în ră un fund pe el o mămăligă și cu puterea vrea să intre în biserică. A dat Dumnezeu că l-am oprit și ziceam: numai de n'ar fi văzut și pe acesta Arhieore, dar tot trebuie că-i spune diaconul, zvonul ce se făcuse, am auzit iarăși printre o altă soaptă „ca întăi să înconjure pământul și apoi să vedem ce se va mai întâmpina”.

Firește, pentru cei dela „Lumina Sfântelor” aceste visuri sunt niște „șărătanii”. Ele însă rămân, grăcesc și răspund.

Celor ce se roagă cu credință, Dumnezeu le arată adevarul și pe calea aceasta.

Frații dela Sibiu.

In adunarea noastră dela Sibiu, frații de aici au și început a face acest lucru. Si credem că îl vor mai face și alții, pentru că lucrul Domnului să meargă înainte cu tot mai multă izbândă.

Desfăcătorii noștri de cărti și calendarare.

Cercetând protocoalele noastre, am aflat o mulțime cari nu și-au regulat încă socotelile. Au dus dela noi cărti și calendari spre desfacere și nu ne-au mai trimis banii. Si astfel în vreme ce noi avem de luptat cu multe greutăți, ni se mai fac altele și din partea aceasta.

Rugăm pe toți desfăcătorii noștri cu restanțe vechi — să ne trimită ceea ce datorează. Rugăm și pe cei cari ne mai datorează încă pe calendarare, să ne trimită banii — altcum ne vom vedea silicii să-i amintim cu numele aici la foaie.

Oastea s'a infiripat prin putera scrisului.

Răspândiți pe tot locul foaia „Isus Biruitorul” și cărtile Oastei.

Puterea scrisului e desigur cea mai mare putere din lume. Lupta între bine și rău, între Hristos și Veliar se duce astăzi, mai mult pe calea scrisului.

Orice carte și gazetă rea însemnează o eșire a lui Satan pe câmpul de luptă.

O Biblie, o carte bună, o foaie creștină, este un atac, o lovitură și o slabire a fronturilor sufletești ale istoritului.

Adevărata luptă o duce însă ziarul, gazeta. Ea strângă în jurul ei, armata pe care o alimentează, o insuflăște, o conduce și îi arată în orice clipă direcția luptei.

Cât de greu ne-a fost astă iarnă când bubuiau tunurile dușmanului iar „comandanțul” nostru stătea „legat” la închisoare!

Acum, când el a ieșit la luptă și glasul i-se aude peste fronturi „lupta Oastei merge înainte”. Fronturile se încheagă, armata sporește iar vrăjmașul bate în retragere și va fi biruit. Isus Biruitorul îl va birui. Aceasta biruință va veni însă numai dacă fiecare ostaș va lupta și va ajuta lupta pregătită calea pentru această foaie.

Isus Biruitorul va birui. Să ajutăm această biruință, citind, abonând și răspândind pe tot locul foaia aceasta.

Săpați alvia... să curgă apele.

Foaia „Isus Biruitorul” curge ca un isvor de apă vie ce potolește pe cei însetați și inviorează sufletele ostenite și obosite,

A ajuta această foaie însemnează a săpa alvia pentru isvorul vieții. Ce lucru minunat. Să săpăm pretutindeni alvia pentru cuvântul Domnului Isus, cetind, abonând și răspândind pe tot locul foaia „Isus Biruitorul”,

Un foc ce trebuie să ardă.

Un foc îl mistuie pe părintele Iosif. E dragostea și râvna lui de a-L vesti pe Domnul; de-al face cunoscut de-al mărturisi și preamări. Căci dragostea lui Hristos îl strângă (2 Cor. 5, 14).

Foc am venit să arunc pe pământ și ce voiesc decât să fie aprins chiar acum a zic Mântuitorul. (Luca, 12, 49).

Iată el s'a aprins. Foaia „Isus Biruitorul” este un foc ce arde cu mare putere. Să-l ajutăm să ardă. Să răspândim și să ducem pretutindeni acest foc! Să aprindem toată țara cu acest foc.

I. Marin.

Făcătorii Oastei au aprins Brăila.

— urmare —

Am fost chemați să dăm seamă de faptele noastre înaintea șefului, mai marele poliție din oraș.

A doua zi m'am prezintat, eu subsemnatul Consl. Iftimie și Nastase Muslaca din Brăila. Ne-au pus la întrebări. M'au întrebat de am soție și copii, dacă muncesc la câmp. Da, muncesc, — i-am răspuns, — dar mai mult este de muncă în viața Domnului.

Şeful fuma. I-am zis: uităti-vă aici în cartea astă că se cheltuiesc pe an pe tutun, pe alcool. Dar ce carte a asta, întrebă el. Se uită la ea și zice: El, dapă asta este Oastea Domnului. Păi sunteți liberi. Nu sunteți sectanți. Ar trebui preoții să vă sprâjinească. Dela noi sunteți liberi. Domnule, aceștia sunt oameni cu Biserica, că preotul celăi Trifa este un adevarat și brav preot. Am auzit de el. Duceți-vă, sunteți liberi în tot orașul. Faceți adunări pe unde vреți. Dau ordin la polițisti să nu vă facă nimic. Si am plecat.

Un primar ostaș chiamaș satul la adunare.

Am trecut Dunărea, la Măcin în Dobrogea. Părintele din sat ne-a primit bine.

De aci ne-am dus într'un sat, dincolo de Măcin. Fratele D. Mihail, e primar în sat și a pus gardistul

de a sunat din corn și s'au adunat oamenii la școală în 2 seri de arăndul: Erau mulți stălăși și spuneau că ei acum urmează la biserică după cuvintele ce le-au auzit dela noi. Am dat cărti și am plecat spre mănăstirea Cocoș (jud. Tulcea).

„Eram numai băscici la picioare”.

La mănăstirea Cocoș am fost să-ne mai hrănim sufletește, dar mai tare ne-am răcit. Venise o doamnă cu un domn și fuma pe acolo. Noi i-am ţinut de rău. Călușarii spuneau că să-i las să fumeze.

Voi am să plecam spre orașul Tulcea dar nu ne-am dus. Eram numai besici la picioare. Am luat vaporul din Isaceea până la Brăila. Fr. Sârghe s'a dus acasă. Lupia e mare și la Brăila.

Spre com. Radu-Negră.

Acum rămâne să-ne ducem în com. Radu-Negră căci m'a chemat părințele de acolo. A trimis pe căntăreț cu bicicleta după noi că în ziua de înălțarea Domnului să mergem cu ostașii și ostașele. Domnul ne va ajuta și ne vom duce. Mare e secerișul dar puțini sunt lucrători.

Slăvit să fie Domnul.

Consl. Iftimie, ostaș, Corod—Tecuci.

A plecat în țara Făgăduinții.

Cel mai vechi ostaș din comuna noastră fr. Alex. Voinea... Si-a tinut credința până la sfârșit, adormind cu gândul la Isus Biruitorul. — L'am însoțit cu rugăciunile și lacrimile noastre.

Domnul să-i facă parte de odihnă în Ierusalimul cel ceresc.

Gh. R. Florea, ostaș, com Puchenii—Prahova.